

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Бургас , 21.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРТИН Р. БАЕВ

при участието на секретаря МИХАЕЛА Н. РАДЕВА
като разгледа докладваното от МАРТИН Р. БАЕВ Административно
наказателно дело № 20202120203830 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на **А. З. Ф. с ЕГН: ******* , с адрес: с. Т. общ. К., ул. „ул.Г.Б. № -*****“, срещу Наказателно постановление № **7779а-476/07.09.2020г.**, издадено от Началник РУ-К. към ОДМВР-гр. Бургас, с което за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР и на основание същата разпоредба на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като незаконосъобразно. Твърди се, че жалбоподателят не е извършил нарушение по чл. 264, ал. 1 ЗМВР, като предприетите от него действия не са били насочени към възпрепятстване на органите на МВР да изпълняват функциите си. Твърди се, че не отговаря на действителността, че жалбоподателят е призовавал проверявано лице да не си дава личната карта. На следващо място се счита, че наложеното наказание не отговаря на вида и тежестта на конкретното нарушение. Под условията на евентуалност се пледира за квалифициране на нарушението като маловажно и прилагане на чл. 28 ЗАНН.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмени бележки от упълномощен представител – адв. К.Т. – БАК се застъпва позиция за незаконосъобразност на НП. Счита се, че действията, описани в НП не консумират състава на чл. 264, ал. 1 ЗМВР. Застъпва се, че органите на МВР е трябвало първо да отправят полицейско разпореждане до жалбоподателя и едва в случай на

неизпълнение да го санкционират за пречене на полицейските служители.

Административнонаказващият орган – РУ-К., ОДМВР-Бургас, надлежно призован, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (видно от отбелязването – л. 6 – НП е редовно връчено на жалбоподателя на 10.09.2020г., а жалбата е депозирана на 16.09.2020г). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 30.08.2020г., около 03.00 часа в дежурната на РУ-К. бил получен сигнал за силна музика в с. Т. ул. „Г.Б. № 29. На място бил изпратен полицейски патрул в състава на който влизал и св. Г.Г. – полицай в РУ-К.. При пристигане на място патрулът установил, че в двора на въпросната къща са се събрали около 20 души, които празнуват рожден ден на сина на В.И.Г. (собственик на имота), като слушат силно музика от тонколона. Служителите на полицията повикали собственика и му отправили полицейско разпореждане да си предостави личната карта и да преустанови озвучаването на празненството, защото нарушава обществения ред. Първоначално Г. извадил личната си карта, но в този момент към тях се приближил жалбоподателят Ф. и на висок глас казал на Г. да не си дава личната карта на полицаите и да не намалява музиката. Чувайки това Г. отказал да даде личната си карта, което принудило полицейските служители да му обяснят, че в случай на неизпълнение на разпореждането им ще бъде задържан. Това мотивирало Г. все пак да предостави личната си карта на органите на реда, но категорично отказал да намали музиката. Бил му съставен протокол за полицейско разпореждане (л. 8), с който му било разпоредено да преустанови озвучаването, но той не се подчинил. Полицейските служители си тръгнали, но скоро получили отново сигнал за силна музика от същия дом.

За случая св. Г. изготвил докладна записка, която била разпределена за проверка и отношение на св. Н.В. – полицейски инспектор, отговарящ за с. Трояново. В хода на проверката св. Г. изискал обяснения от Г. и преценил, че с поведението си жалбоподателят Ф. е осъществил състава на нарушението по чл. 264, ал. 1 ЗМВР, доколкото противозаконно е пречил на служители на МВР да изпълнят задълженията си, поради което и на 02.09.2020г. съставил срещу него АУАН с бл. № 775712/02.09.2020г. Актът бил предявен на нарушителя за запознаван и подпис, като той го подписал без възражения и получил препис от него.

Въз основа на АУАН на 07.09.2020г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в акта. Административнонаказващият орган също счел, че горните факти, нарушават разпоредбата на чл. 264, ал. 1 ЗМВР, поради което и на основание същата разпоредба наложил на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 500 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по

делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267, ал.2, ЗМВР – П.Т. – Началник РУ-К. към ОДМВР-гр.Бургас, който към дата 07.09.2020г. е бил оправомощен да издава НП, видно от приложената Заповед Рег. № 8121з-1371/11.11.2015г. на министъра на вътрешните работи. АУАН е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – полицейски орган при РУ-К., който е компетентен да съставя АУАН за нарушения по този закон. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

По същество следва да се посочи следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 264, ал. 1 ЗМВР - който противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си, се наказва с глоба от 500 до 1000 лв., ако извършеното не съставлява престъпление. Изпълнителното деяние на нарушението "противозаконно пречене" се осъществява, когато са създадени едно или повече препятствия пред орган на МВР за изпълнение на функциите му. Начинът на извършване на деянието може да бъде в различни форми, като по начало се изисква активно действие, активно поведение от страна на дееца, т.е. активно препятстване на орган на МВР да изпълнява задълженията си по служба. Не е необходимо действията да са довели до пълна невъзможност на служителите да изпълнят задълженията си, а само обективно да са създали такава среда, която да ги е затруднила, да е направила по-трудно изпълнението на тези задължения. В случая безспорно полицейските служители са действали законосъобразно, като са отправили до Г. валидни полицейски разпореждания, съгласно правомощията си – да им предостави личната си карта (чл. 64, вр. с чл. 70, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗМВР) и да преустанови озвучаването на събитието (чл. 64 ЗМВР, вр. с чл. 28а, ал. 1, т. 2 от ЗЗШОС). Безспорно е също така, че жалбоподателят Ф. на висок глас е приканвал Г. да не изпълнява полицейските разпореждания, което от своя страна е наложило полицейските служители да обяснят на Г. какви ще бъдат негативните последици от неизпълнението на разпореждането. По мнение на съда всичко това сочи, че с активните си действия Ф. противозаконно е пречил на

полицейските органи да изпълнят задълженията си, като е създал пречки пред безпрепятственото изпълнение на задълженията им по установяване на самоличността на Г. и преустановяване на нарушаване на обществения ред, посредством озвучаване с озвучително средство. Действително пречката (досежно предоставяне на личната карта) не е била непреодолима и след съответните допълнителни действия (и под угрозата да бъде задържан) Г. все пак е склонил да изпълни полицейското разпореждане в тази му част, но по мнение на съда това не води до отпадане на отговорността на Ф..

Не може да доведе до отпадане на отговорността му и твърдението, че полицейските служители е трябвало да му издадат полицейско разпореждане и едва при неизпълнението му да го санкционират. Неизпълнението на полицейското разпореждане е самостоятелно и независимо нарушение (чл. 257 ЗМВР), като законът не обвързва отговорността за пречене на полицейските органи с непременно издаване на разпореждане това да не се прави. Тъкмо напротив – по правило гражданите следва да не възпрепятстват полицейските органи при изпълнение на функциите им без да е необходимо преди това те да им разпореждат да не го правят.

На последно място, съдът счита, че конкретното нарушение не е маловажно. Съгласно ТР №1/2007г. на ВКС преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по [чл. 28 ЗАНН](#) се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в [чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс](#), чиито разпоредби, съгласно [чл. 11 ЗАНН](#), се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според [чл. 93, т. 9 от НК](#), "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, а според [чл. 28, б. "а" ЗАНН](#), за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус - вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, на вредните последици, степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното и т.н., като се отчитат същността и целите на административнонаказателната отговорност.

С оглед горните критерии съдът счита, че процесният случай по нищо не се отличава от типичните нарушения от този вид. Очевидно АНО е взел предвид, че се касае за първо нарушение от страна на жалбоподателя, поради което и му е наложил наказание в минималния възможен размер, поради което и настоящата инстанция няма възможност за допълнително намаляване на същия.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, извършеното от А. Ф. деяние е съставомерно, поради което законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност, като в хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а наложеното наказание е

правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се потвърди.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63, ал.3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП (ЕФ) принципно въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентирани, че съдът дължи произнася по възлагане на разностите, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, нито една от страните не е направила искане за присъждане на разноси в производството, поради което и съдът няма как служебно да присъди такива.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1, предл.1 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 7779а-476/07.09.2020г., издадено от Началник РУ-К. към ОДМВР-гр.Бургас, с което за нарушение на чл. 264, ал. 1 от ЗМВР и на основание същата разпоредба на А. З. Ф. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 500 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Вярно с оригинала!

АР

Съдия при Районен съд – Бургас: _____